

Arrest

nr. 89 622 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent gescheiden en heeft geen kinderen.

In 1994, toen de eerste Tsjetsjeense oorlog begon, verhuisde uw familie (uzelf, uw moeder en uw twee zussen) naar de stad Lukovnikovo gelegen in de regio Tver. U was toen nog minderjarig. Het was uw oom N. S. {...} die jullie daarheen had meegenomen.

Na verloop van tijd kreeg uw oom problemen. Gemaskerde mannen vielen meermaals zijn huis binnen en sloegen hem. Dit gebeurde in 2000/2001 en rond 2005. U weet niet wie deze personen waren

en waarom zij uw oom viseerden. U verklaarde dat in die tijd Tsjetsjenen vaak werden lastig gevallen. In tegenstelling tot uw oom kende uzelf geen problemen in Tver.

Vanwege de problemen van uw oom besloot uw moeder in 2006 dat het gezin naar Tsjetsjenië zou terugkeren, waar de situatie ondertussen verbeterd was. Jullie vestigden zich opnieuw in Mairtup. Lange tijd kende u er geen problemen.

In de nacht van 7/11/2011 op 8/11/2011 werd u thuis opgepakt door gemaskerde mannen in camouflage-uniformen. Ze namen u mee naar een onbekende plaats waar u vragen werden gesteld over de verblijfplaats van uw (verre) neef [I. M.] (O.V.xxxxxxx). U werd de volgende ochtend vrijgelaten. [I.] had tijdens de eerste oorlog gestreden en was bij de start van de tweede Tsjetsjeense oorlog naar Turkije gegaan. Daar had hij jarenlang verbleven totdat hij in 2008, na de bekendmaking van de amnestieregelingen, was teruggekeerd naar Tsjetsjenië. Na zijn terugkeer werd hij echter lastiggevallend door de FSB. U denkt dat FSB hem wou rekruteren.

[I.] werd door de FSB meermaals opgeroepen. Op een keer bracht u [I.] zelfs met de wagen naar Grozny, naar Minutka waar een wagen van de FSB hem opwachtede. [I.] werd hierna door een vriend geadviseerd om het land te verlaten. In oktober 2011 verliet hij de Russische Federatie. Na uw arrestatie in november 2011 werd u verscheidene keren opgebeld door onbekenden met de vraag of [I.] al was opgedaagd. Er werd u gezegd dat als u geen informatie zou geven u opnieuw zou worden meegenomen.

Begin december 2011 werd u op weg naar huis gestopt door een wagen. U werd vervolgens met gebruik van een wapen gedwongen in de wagen te stappen. In de wagen werden u opnieuw vragen gesteld over de verblijfplaats van [I.]. Hierna werd u opnieuw vrijgelaten.

Na dit laatste voorval begreep u dat u de Russische Federatie moest verlaten. Op 11/12/2011 reisde u vanuit Mairtup naar Grozny. Daar aangekomen nam u een minibus naar Pjatigorsk. In Pjatigorsk stapte u vervolgens op een trein met bestemming Brest. In Brest had u afgesproken met smokkelaars die u over de grens met de Europese Unie brachten. Nadat dit gebeurd was, werd u met een wagen naar Brussel gebracht. Op 14/12/2011 kwam u toe in België. Op 15/12/2011 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw individueel asielrelaas.

Dit betrof in eerste instantie uw verklaringen over uw identiteits/reisdocumenten. U verklaarde dat u naast uw rijbewijs en uw intern paspoort, die beiden door u werden voorgelegd, nog over een reispaspoort had beschikt. Zoals blijkt uit een afgiftestempel in uw intern paspoort werd dit document op 19/09/2011 afgeleverd, zijnde minder dan drie maanden voor uw vertrek naar België. U zou op dat ogenblik, volgens uw verklaringen, nog geen problemen hebben gekend. Deze zouden pas zijn begonnen op de nacht van 07/11/2011 op 08/11/2011, zijnde ongeveer één maand voor uw vertrek naar België. Nu, de afgifte van het reispaspoort wijst erop dat u drie maanden voor uw vertrek reeds de intentie had gehad om het land te verlaten en dit om andere redenen dan vervolging. Het doet dan ook vermoeden dat deze reden(en) de ware toedracht vormen van uw komst naar België. Hierbij werd vastgesteld dat u geen inkijk gaf in de reden waarom u het paspoort had aangevraagd. U beweerde louter dat u het paspoort had aangevraagd voor als u in de toekomst problemen zou kennen. U verklaarde dat u op dat moment niet de intentie had gehad om het land te verlaten (CGVS p.5). Dit alles weet echter niet te overtuigen. De aanvraag van het reispaspoort, kort voor uw effectieve vertrek, is een indicatie voor een voorbereide en legale uitreis.

Ook de vernieuwing van uw rijbewijs kort voor uw vertrek is mogelijks een bijkomende indicatie hiervoor. U liet het document meer bepaald vernieuwen op 21/09/2011.

Uw bewering dat het reispaspoort in Tsjetsjenië in beslag werd genomen is eveneens aanvechtbaar. Zo werd na een grondige studie van uw verklaringen na uw gehoor een tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende het moment waarop dit zou zijn gebeurd. Voor het Commissariaat-generaal beweerde u dat dit was gebeurd tijdens de huiszoeking die in de nacht van 7/11/2011 op 8/11/2011 had plaatsgevonden. Zijnde het moment dat u gearresteerd werd (CGVS p.5). Nu, bij eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdingenzaken plaatste u de inbeslagname van uw reispaspoort op 10/11/2011 of 11/11/2011. U verklaarde dat dit laatste gebeurde tijdens een huiszoeking (DVZ punt 21).

Eveneens werd vastgesteld dat uw reisroute niet geloofwaardig is. Dit doet vermoeden dat u op een andere manier, mogelijk met gebruik van uw reispaspoort, naar België bent gereisd. Wat uw reisroute betreft werden meerdere vaststellingen gemaakt die op ongeloofwaardigheid wijzen. Zo werd vooraleerst vastgesteld dat u niet aannemelijk kon maken dat u met de trein van Pjatigorsk naar Brest bent gereisd.

U beweerde dat u deze rit alleen had afgelegd en u dit traject rechtstreeks had gedaan. De informatie die het Commissariaat-generaal over deze route vond en die aan het administratief dossier werd toegevoegd vermeldt echter altijd minstens één overstap (in Minsk, Kushchevskaya, Rostov-on-Don...) tussen beide steden. Het ondermijnt dan ook uw verklaring dat u rechtsreeks met de trein tussen Pjatigorsk en Brest bent gereisd. U werd hierop gewezen maar bleef bij uw verklaring. U verklaarde ook dat u het treinticket, het materiële bewijs van deze rit, had weggegooid (CGVS p.7). U werd alsnog gevraagd in de dagen na het gehoor een bewijs van het bestaan van deze rechtstreekse verbinding te leveren. Tot op heden werd echter niets voorgelegd.

Hierbij aansluitend werd vastgesteld dat u geen enkele halte kon noemen die u op deze rit zou zijn gepasseerd. U beweerde dat u hier geen aandacht aan had besteed. Wat uw verdere reisweg betreft, verklaarde u dat u met een minibus van Brest naar België werd gebracht. U kon daarbij echter niet zeggen welke landen u op deze weg had gepasseerd. U wist zelfs niet waar u de grens met de Europese Unie was overgestoken en welke Europese lidstaat u op die manier als eerste was binnengereisd (CGVS p.8).

Uit al deze vaststellingen blijkt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent waardoor het Commissariaat- vermoedt dat u met uw internationaal paspoort heeft gereisd.

Er wordt hierbij opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat de afgifte van een reispaspoort, enkel na goedkeuring van de FSB kan gebeuren. U beweerde daarbij dat u het paspoort via de officiële en legale weg had bekommen (CGVS p.5). Deze informatie is relevant omdat, zelfs indien u in de periode voorafgaand aan uw recente problemen uw paspoort heeft bekomme, deze vaststelling erop wijst dat u in die periode, ondanks de familieband met uw (verre) neef, een normaal leven in Tsjetsjenië kon leiden en u zelfs een uitreis werd toegestaan.

Naast bovenstaande vaststellingen in verband met uw reisroute en reispaspoort, ondermijnen volgende vaststellingen verder de geloofwaardigheid van uw uw relaas.

Zo bevat uw asielaanvraag, en meer bepaald de beschrijving van uw vervolging, een aantal ongerijmdheden. Zo beweerde u dat u na uw arrestatie in de nacht van 7/11/2011 op 8/11/2011 en de hierop volgende vrijlating uw gewone leven verder zette. U verklaarde dat u niets deed, dat u op uw adres bleef wonen en zoals voorheen ging werken. U verklaarde zelfs dat u tot aan uw vertrek voor een bouwbedrijf werkte dat, naar u vermoedde, toebehoorde aan de overheid (CGVS p.6). Dit is echter allermindst vanzelfsprekend aangezien u tijdens uw aanhouding met de dood zou zijn bedreigd indien u geen informatie over [I.] zou verstrekken. Een onmiddellijke vlucht, of een onmiddellijk onderduiken, lijkt in deze situatie meer evident. U werd hierop gewezen en beweerde dat u ervan uitging dat er niets zou gebeuren aangezien [I.] er niet was, hetgeen volgens u bewees dat u niet had gelogen toen u had verteld dat u niet wist waar hij zich bevond (CGVS p.11-12). Deze verklaring raakt kant noch wal. De vaststelling dat [I.] er niet was sluit immers niet uit dat u wist waar hij was. Om deze reden zou u nu net zijn opgepakt en –na uw vrijlating – telefonisch zijn lastig gevallen. Deze laatste dreigtelefoontjes wijzen er bovendien op dat men de zaak niet zou laten rusten. Uw houding valt dan ook moeilijk te rijmen met de door u aangehaalde vrees omwille van voornoemde vervolgingsfeiten.

Daarnaast verklaarde u dat uw moeder, uw twee zussen en de echtgenote van uw (verre) neef [I.] nog steeds in Tsjetsjenië verblijven. Wat deze laatste betreft verklaarde u bovendien dat zij – voor zover u wist – geen problemen had gekend. Dit wijst erop dat familieleden van [I.] probleemloos in Tsjetsjenië konden verblijven, ook na diens zijn vertrek. Het doet dan ook afbreuk aan uw verklaring dat u op basis van uw familieband wel zou zijn vervolgd.

Een andere incoherentie betreft uw verklaring dat u informatie over [I.] moest doorgeven enerzijds en uw bewering anderzijds dat u niet wist hoe u hen moest contacteren. U beweerde dat u had beloofd dat u hen zou verwittigen als [I.] zou opdagen. Hoe u dit kon doen kon u echter niet zeggen. U wist namelijk niet hoe u hen kon contacteren. U beweerde dat zij dit punt misschien nog zouden uitklaren (CGVS p.11).

Op basis van dit alles moet dan ook worden gesteld dat er aan uw verklaringen onvoldoende geloof kan worden gehecht.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat er voor uw (verre) neef [M. I.] (O.V.xxxxxxx) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en het verbod op willekeur.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3. In een eerste onderdeel van zijn eerste middel geeft verzoeker een theoretische beschouwing over de beoordeling van de verklaringen van een asielzoeker, en verwijt hij de verwerende partij dat er geen enkele feitenvinding is gebeurd en dat de verwerende partij zich beperkt heeft tot tal van eigen beweringen en een eenzijdige interpretatie van verzoekers verklaringen, waarbij de verwerende partij doelbewust op zoek is gegaan naar elementen om zijn asielaanvraag af te wijzen.

Hieromtrent wenst de Raad te benadrukken dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels

over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker geeft theoretische uitleg over de geloofwaardigheid en stelt dat “[h]et feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend beroep [...] niet [betekent] dat er een tegenstelling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken”. De Raad wijst er op dat deze procedure sinds 2007 niet meer bestaat. Waar verzoeker stelt dat moet worden nagegaan of de ingeroepen elementen te wijten zijn aan de verzoekende partij duidt zij niet aan wat de relevantie hiervan in casu is.

Waar verzoeker stelt dat het niet correct is dat, wanneer hij namen geeft van derden, de verwerende partij hiernaar geen enkel onderzoek doet, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verwerven en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Het is in eerste instantie de asielzoeker die aan de hand van een geloofwaardig asielaanvraag moet aannemelijk maken. Bovendien kunnen problemen van derden slechts een indicatie zijn, doch op zich geen sluitend bewijs dat verzoeker zelf problemen had.

In zoverre verzoeker opwerpt dat de commissaris-generaal enkel op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust een negatieve beslissing te nemen, meent de Raad dat dit geenszins opgaat. Bij de vraagstelling tijdens het gehoor is het doel inzicht te krijgen in de asielmotieven van verzoeker, hetgeen de commissaris-generaal tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal “maakt” de ongeloofwaardige, onaanneemelijke en tegenstrijdige verklaringen omtrent essentiële elementen niet; hij stelt ze vast op basis van de antwoorden die genoteerd werden in de gehoorverslagen en trekt er zijn besluiten uit. Aangaande de motivering die over personen uit Tsjetsjenië gebruikt wordt, wordt er op gewezen dat elk asieldossier, individueel op zijn eigen verdiensten moet worden onderzocht. Verzoekers asielaanvraag werd op een individuele wijze onderzocht, rekening houdend met zijn persoon en concrete verklaringen, de specifieke gegevens in het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Betreffende verzoekers bewering dat de commissaris-generaal eigen beweringen zou hebben geuit die duidelijk berusten op een eenzijdige/verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing onpartijdig en correct gemotiveerd zijn. Voor zover verzoeker dergelijke vaststellingen louter betwist, zonder concreet aan te geven of uiteen te zetten op welke wijze of bij welke vaststellingen de commissaris-generaal een verkeerde/eenzijdige interpretatie zou hebben gehanteerd, blijven deze onverminderd overeind.

Waar verzoeker stelt dat hij bij zijn feitenrelaas blijft, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekende partij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.4. Inzake zijn reisdocumenten stelt verzoeker dat het feit dat hij enige tijd voor zijn vertrek een reispaspoort heeft aangevraagd, en bijgevolg niet om reden van vervolging maar om andere reden het land zou hebben verlaten, meer dan een brug te ver is. Hij stelt dat de problemen uit november en december 2011 nog niet gekend waren op het moment van het aanvragen. Hij stelt dat de gevolgtrekkingen van de verwerende partij niet correct zijn en vraagt zich af of hij met recht en reden omwille van vervolging zou zijn gevlucht moest hij naar hier zijn gekomen zonder reispaspoort. Verzoeker stelt dat “op een totaal subjectieve en selectieve manier gevolgen [worden] vastgeknoopt aan een eigen opgebouwde redenering, zonder de volledigheid der consequenties van de redenering te aanvaarden.”

De Raad wijst erop dat de omkering door verzoeker van de motivering van de verwerende partij niet opgaat. Het is immers niet omdat iemand zonder paspoort heeft gereisd dat diens asielaanvraag aannemelijk is. Tevens dient het motief over zijn reisdocumenten gekaderd te worden in het geheel van de motieven. De bestreden beslissing moet immers worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

Immers heeft de commissaris-generaal op basis van verschillende elementen besloten dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, met name verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisdocumenten en over zijn reisroute en zijn onaannemelijk gedrag na zijn arrestatie en het feit dat hij heeft verklaard dat zijn moeder en twee zussen en de echtgenote van zijn neef, in tegenstelling tot hemzelf, geen problemen hebben gekend. De verwerende partij geeft terecht aan dat het feit dat hij zijn reispaspoort heeft aangevraagd kort voordat zijn verklaarde problemen zich hebben voorgedaan, een bijkomende negatieve indicatie vormt van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.5. Inzake het in beslag nemen van zijn reispaspoort stelt verzoeker dat hij steeds heeft gesteld dat dit is gebeurd in de nacht van 7 op 8 november 2011 en dat hij het land heeft verlaten op 11 december 2011. Verzoeker is er van overtuigd dat een en ander verkeerd vertaald is of dooreen gehaspeld en dat hij nooit heeft verklaard dat in de nacht van 10 op 11 november 2011 een huiszoeking of enige inbeslagname zou zijn gebeurd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zijn reispaspoort in beslag werd genomen tijdens een huiszoeking op 10 of 11 november 2011 (verhoor DVZ, stuk 11, punt 21), terwijl hij voor de commissaris-generaal heeft verklaard dat zijn reispaspoort in beslag werd genomen op het moment dat hij gearresteerd werd, namelijk de nacht van 7 op 8 november 2011 tijdens een huiszoeking (gehoorverslag CGVS, p 5).

Verzoeker wijt de tegenstrijdigheid inzake de datum waarop zijn reispaspoort in beslag werd genomen aan vertaalproblemen, doch uit lezing van de gehoorverslagen blijkt niet dat er in casu sprake is van vertaalproblemen of dat verzoeker tijdens zijn verhoren hiervan melding heeft gemaakt. Verzoeker werd bovendien gewezen op de rol van de tolk en er werd hem gevraagd eventuele problemen met de tolk te melden. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoeker inzake de datum waarop zijn reispaspoort in beslag werd genomen, kunnen geenszins verklaard worden door een beweerd vertaalprobleem waarvan niets is terug te vinden in de stukken van het administratief dossier.

2.6. Inzake de reisroute per trein benadrukt verzoeker dat hij rechtstreeks en zonder overstap van Pjatigorsk naar Brest heeft gereisd. Hij verwijst hierbij naar print-outs van een website waaruit dit zou blijken. Verzoeker veronderstelt dat de verwerende partij ten onrechte geen onderscheid maakt tussen personenvervoer en goederenvervoer. Daarnaast stelt hij dat hij geen aandacht heeft besteed aan de haltes omdat hij niet diende te stoppen en af te stappen.

Inzake de reis van Brest naar België, stelt verzoeker dat hij geen informatie kan geven over welke reisroute hij heeft gevolgd omdat hij met behulp van smokkelaars in de Europese Unie en in België is geraakt en van hem verwacht werd dat hij niet teveel opviel en *“zich zo weinig mogelijk van iets aantrok.”*

Vooreerst stelt de Raad vast dat de print-out van de website niet gesteld is in de taal van de rechtspleging, zodat deze met toepassing van artikel 8 van het PR RvV uit de debatten wordt geweerd. Dit stuk kan aldus niet dienstig de vastgestelde onaannemelijkheid aangaande de rechtstreekse reis van verzoeker van Pjatigorsk naar Brest in een ander daglicht stellen.

Het blijft ongeloofwaardig dat verzoeker zich geen enkele halte of geen enkel land zou herinneren waarlangs hij gepasseerd is. Immers, van iemand die op illegale wijze zijn land van herkomst verlaat mag een verhoogde staat van alertheid verwacht worden zodat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker zich geen enkele plaats kan herinneren die hij zou gepasseerd zijn. Het betoog van verzoeker dat hij weinig aandacht heeft besteed aan zijn reisweg en alles overliet aan de smokkelaars kan dan ook geenszins overtuigen.

2.7. Inzake de afgifte van zijn reispaspoort en het voorafgaand advies van de FSB stelt verzoeker dat de verwerende partij over het hoofd ziet dat het paspoort werd aangevraagd voordat er problemen waren. Verzoeker benadrukt dat hij het reispaspoort kon aanvragen zonder problemen omdat hij toen nog geen problemen had. Hij stelt dat zijn problemen pas begonnen zijn vanaf november 2011, nadat zijn neef in oktober 2011 het land had verlaten en de FSB niet meer wist waar zijn neef was. Hij stelt dat het niet is omdat hij voordien geen problemen had, dat hij na het vertrek van zijn neef geen problemen zou hebben gehad.

De considerans aangaande de afgifte van een reispaspoort na goedkeuring van de FSB wordt ten overvloede aangevoerd nu de bestreden beslissing genoegzaam geschraagd is door de overige motieven. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet leiden tot de gegrondheid van het beroep zodat het niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken.

2.8. Inzake de gebeurtenissen na de eerste vrijlating stelt verzoeker dat toen hij de eerste maal werd opgepakt, hem werd gevraagd om alle informatie in de toekomst door te geven, zodat hij na zijn vrijlating zijn normale leven opnieuw kon opvatten. Verzoeker stelt dat hij daarna periodiek werd opgebeld om meer informatie te geven over zijn neef. Het is doordat de dreig telefoons bleven komen dat verzoekers vrees ondraaglijk werd. Hij stelt dat hij eerst heeft geprobeerd zijn normale leven te hervatten, doch toen bleek dat ze hem niet met rust zouden laten, hij uiteindelijk is gevlucht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in essentie zijn verklaringen herhaalt. Opnieuw wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. In elk geval kan verzoekers bewering niet overtuigen. Het is immers ongeloofwaardig dat verzoeker, die verklaart met de dood te zijn bedreigd tijdens die eerste arrestatie (gehoorverslag CGVS, p 11), na zijn vrijlating zijn normaal leven zou hervatten en zou gaan werken. Dergelijke houding strookt geenszins met een gegronde vrees voor vervolging.

2.9. Inzake het lot van de andere familieleden stelt verzoeker dat er maar geld genoeg was om één persoon naar België te laten komen, en omdat het algemeen geweten is dat in de eerste plaats jonge mannen worden gevisieerd door de FSB, is het verzoeker die is overgekomen naar België. Verzoeker stelt dat dit niet betekent dat de overige familieleden geen gevaar lopen, maar dat zij financieel in de onmogelijkheid zijn een reis te betalen. Bovendien zijn het allemaal vrouwen en lopen zij in principe minder gevaar. Tevens is het zo dat vrouwen in Tsjetsjenië niet van alles op de hoogte worden gebracht voor hun eigen veiligheid en omwille van traditie.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in om afbreuk te doen aan de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat hij werd vervolgd omwille van zijn familieband met zijn neef, terwijl zijn moeder, zijn zussen en de echtgenote van zijn neef, die nog steeds in Tsjetsjenië wonen, geen problemen zouden kennen met de FSB. Immers mag er van worden uitgegaan dat zeker wat betreft de echtgenote van zijn neef deze een nauwere band heeft met haar echtgenoot dan verzoeker, zodat mag worden verwacht dat indien de autoriteiten op zoek zijn naar zijn neef, zij ook diens echtgenote lastig vallen omdat van haar zeker vanuit het perspectief van de autoriteiten gedacht kan worden dat zij op de hoogte zou zijn van de verblijfplaats van haar echtgenoot. Verzoekers argument dat de FSB enkel hem zou hebben gecontacteerd om diens neef te traceren, doch de rest van de vrouwelijke familieleden met rust zou hebben gelaten omdat vrouwen in Tsjetsjenië niet over alles op de hoogte worden gebracht, kan gelet op voorgaande in die zin evenmin overtuigen. Immers is het onaannemelijk dat echtgenoten over dergelijk belangrijke zaken als de verblijfplaats van één van hen niet met elkaar zouden communiceren.

2.10. Inzake het doorgeven van informatie over zijn neef aan de FSB, stelt verzoeker dat het niet zo is dat hij zelf de FSB moest contacteren, maar omgekeerd, dat de FSB geheime politie is en daarom zelf met hem contact opnam en dat hij ook periodiek werd opgebeld door de FSB.

Verzoekers betoog kan in het licht van zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal geenszins overtuigen. Immers werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd, nadat hij stelde dat indien zijn neef zou opdagen hij de FSB moest inlichten, hoe hij hen dan moest contacteren, waarop verzoeker antwoordde: *“dat weet ik niet, misschien gingen ze dat nog uitklaren”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 11). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker aangaf dat hij, bij het verkrijgen van informatie over zijn neef, zelf contact diende op te nemen met de autoriteiten. De vaststelling dat hij echter niet weet op welke manier hij contact moest nemen, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoekers verwijzing naar de telefoons van de FSB zelf om deze incoherentie in een ander daglicht te plaatsen, kan dan ook geenszins overtuigen.

2.11. Wat de aangehaalde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft stelt de Raad vast dat verzoeker deze niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden

(RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Omwille van het verbod van willekeur moeten de beslissingen van verweerder in beginsel een zekere continuïteit vertonen. Verzoekster toont niet aan op welke manier in casu het verbod op willekeur zou zijn geschonden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel. Uit lezing blijkt verder dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van de artikelen 3 en 13 EVRM.

Verzoeker voert een theoretisch betoog en stelt dat van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert om de situatie in het land van herkomst te kunnen evalueren. Hij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en dat daarentegen de situatie in Tsjetsjenië in concreto dient te worden beoordeeld. Verzoeker verwijst vervolgens naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid. Tevens verwijst verzoeker naar een arrest van het Hof van Justitie dat stelt dat betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus het niet langer nodig is om aan te tonen dat er persoonlijke bedreiging is, doch dat het reeds voldoende is om een algemener risico van willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Verzoeker wijst meerdere malen op de zelfmoordaanslag van 1 september 2011 in Grozny.

2.13. Voor wat betreft de ingeroepen schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur” merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, zonder evenwel aan te geven over welk beginsel het gaat en op welke wijze dit door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

De Raad wijst er verder op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat van hem niet mag worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanbrengt bewijst, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast rust op de asielzoeker. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, is verzoeker er niet in geslaagd de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te weerleggen. Verzoekers relaas is immers behept met verschillende ongeloofwaardigheden, incoherenties en ongerijmdheden. Het voordeel van de twijfel kan derhalve in casu niet worden toegekend.

Waar verzoeker stelt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in het verleden heeft geoordeeld dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging maakt hij niet aannemelijk dat dit op dit ogenblik het geval is in Tsjetsjenië.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Waar verzoeker stelt dat geenszins in concreto wordt gemotiveerd waarom hij niet de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en dient erop te worden gewezen dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat aanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Verzoeker beperkt zich tot de louter algemene verwijzing naar *“mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid”* zonder precieze aanduiding. Hij doet hiermee evenwel geen afbreuk aan de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing over de situatie in Tsjetsjenië. Waar hij bij wijze van voorbeeld verwijst naar een zelfmoordaanslag van 1 september 2011 in Grozny, wijst de Raad erop dat dit geenszins de in de bestreden beslissing weergegeven motivering weerlegt. Daarin wordt immers gesteld dat er nog steeds incidenten zijn, doch dat zij een gericht karakter hebben. Verzoeker doet evenmin een poging om de concrete informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, die zich tevens in het administratief dossier bevindt, met concrete argumenten te weerleggen. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

Artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat niet kan worden ingezien in welke mate artikel 13 EVRM zou kunnen geschonden zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel en het stellen van onderzoeksdaden door de commissaris-generaal werd hierboven reeds behandeld.

2.14. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van de overtollig bevonden motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER